

netop ere komne frem ved Behandlingen af disse Forslag, hvor Flertallet staar som det, der netop vil arbejde, og som længes efter at tage fat og faae Noget ud af Lovforslagene, at Formaningerne netop i dette Dieblit rettes jærlig til Flertallet, der jo gjerne vil arbejde. Det, skulde jeg dog mene, var for Smed at rette Bager. Formaningstalerne skulde være henvendte til dem, der ikke ville forhandle. Jeg skulde tro, at de to ærede Medlemmer med al den Landsklarhed og overbevisende Styrke, som staar til deres Raadighed, hellere burde have henvendt denne Formaningstale til dem, der ligeoverfor disse vigtige Sager ikke ville forhandle, og jeg tænker her paa det høie Ministerium, thi saa vilde der have været en Mulighed for, at den havde baaret Frugt; Formaningerne behøve dog ikke i dette Dieblit at henendes til Flertallet, der saa gjerne vil forhandle. Jeg tror, at de to ærede Medlemmer kunne gjøre det saa meget bedre, som de kunne beraabe sig paa den faste politiske Grundsætning, om jeg saa maa sige, som Ministeriet kunde faa Leilighed til at hævde her. Der er en vis Politif, som Ministeriet ligeoverfor andre Sager har gjort gjældende, den saakaldte Kompensationspolitif. Jeg tror, at Ministeriet ved denne Leilighed kunde faae en ypperlig Anvendelse derved, medens det maaste ikke paa andre Omraader, hvor det tænkte at faae Anvendelse derved, vilde opnaa det. Jeg tænker, at de ærede Medlemmer kunde have henvendt sig til Ministeriet, f. Ex. til den høitæredede Indenrigsminister, og talt omtrent saaledes: Da det viser sig, at det høie Ministeriums Forslag have en vis Tilbøielighed til, wiist forøvrigt af hvilke Grunde, at visne, naar de komme herind i Thinget, foreslaa vi det høie Ministerium at lade disse Forslag falde — Ministeriet har jo forstaaet i rette Tid at lade andre Sager falde, baade store Sager og mindre Sager, store Sager som Livssagen, mindre Sager som f. Ex. de 3 „elendige Punkter“ —; naar det høie Ministerium lader disse Sager falde, tilbyder der sig nu en ypperlig Kompensation. Disse Forslag ville danne en saadan Kompensation, og Ministeriet vil, naar det giver sit Væble bort, derved vinde en langt værdifuldere Bære. Derjom de havde henvendt sig saaledes, men langt mere indtrængende, end jeg er istand til at udtrykke det, til det høie Ministerium, tvivler jeg ikke om, at de ærede Medlemmer maaste vilde have kunnet foranledige, at det høie Ministerium ikke vilde have stillet sig overfor dette Thing, som fket er. Maatte jeg saa endelig overfor Ministeriet sige dette: Hvad mon dog egentlig Ministeriets Tante er med at stille sig saaledes?

Vi have ikke faaet nogen Udtalelse om, hvad Meningen er dermed. Tror det ærede Ministerium, at det er istand til at paanøde dette Thing en anden Taktik end den, det selv bestemmer sig til? Ministeriet maa jo dog vide, at det ved hele sin Stilling er kommet i en saa stærk Modspætning til Flertallet af Landets Befolkning, at det ikke vilde være let for det at faae Befolkningen blot et eneste Skridt med sig. Dette Ministerium, der lever paa provisorisk Grund, som egentlig hviler paa det Grundlag, at, hvis det ikke ad sædvanlig Vej kan opnaa en Bevilling, veed det at hjælpe sig uden, dette Ministerium, som har opløst atter og atter uden at tage mindste Hensyn til Oplosningens Udfald, har derved stillet sig paa en saadan Maade, ikke blot overfor Thinget, men overfor Landet, at det maa kunne sige sig selv, at det derved har stabt hos Alle, som elste, hvad der er nedlagt i vor Grundlov, en Overbevisning, der gjør, at de Repræsentanter, som de sende ind paa Thinge, nødvendig maa stille sig anderledes overfor det end overfor et Ministerium, der stod i god Forstaaelse med dette Thing. Jeg vil derfor haabe, at Ministeriet vil gjøre Alvor af, hvad baade dets enkelte Medlemmer og ogsaa Medlemmer i denne Sal oftere have udtalt, at det slet ikke ser paa Personerne, men alene paa Sagerne, at Ministeriet slet ikke tager Hensyn til, hvad det er for Folk, som have indbragt disse Forslag, men kun ser paa selve Forslagene, thi saa vil det komme til at finde, at det er gode Forslag, og at det ved at optage Forhandlingen derom vil kunne bidrage til, at der sker noget for Landet og Folket i det Hele og Store Godt, og det vil navnlig for et af Forslagernes Vedkommende være et ypperligt Middel til at forene Landet og Børne med hinanden. Jeg tænker herved paa det først indbragte Forslag om den kommunale Bestatning.

J. Hage: Den ærede sidste Taler henvendte nogle Ord til mig, og det ffete med en saadan Moderation, at jeg, saa vidt jeg kan forstaa — jeg var ikke tilstede ved Forhandlingernes Begyndelse — kun kan glæde mig over den Forskjel, der er imellem disse Udtalelser og dem, som det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgfreds (Monrad) henvendte til mig under min Fraværelse. Jeg skal til det ærede Medlem, som sidst talte, bemærke, at jeg paa ingen Maade er nogen Fjende af europæiske Tanker eller Paralleltiseringen mellem europæiske Løsninger og Løsninger af vore Forhold; men jeg vil blot tillade mig at bemærke, at det er uheldigt, naar man vil gjøre det paa me-